

[Ritt Bjerregaard]

Vi har fra den kolde krigs tid haft tradition for, at der var enighed mellem alle betydende partier om dansk udenrigspolitik. Men i en tid, hvor forbindelserne til andre lande bliver tættere og tættere og forholdet til udlandet på flere og flere områder spiller direkte ind i hverdagslivet i Danmark, kan vi ikke igen forvente at opleve den traditionelle enighed. Verden i dag er i konstant forandring, og der er behov for en åben dansk diskussion også om sikkerhedspolitikken.

Derimod kan vi ikke alene forvente, men må også anstændigvis sørge for, at regeringen for fremtiden tager de udenrigspolitiske sager så alvorligt, at den enten indretter sig efter Folketingets flertal eller tager konsekvensen og går af. Det har været et i alle måder uklædeligt eksperiment, at en regering i den grad nedprioriterede udenrigspolitikken, så den bare fortsatte, som om intet var hændt, selv om udenrigspolitikken blev underkendt den ene gang efter den anden. Socialdemokratiet håber og tror på, at den rekonstruerede regering vil tage sin opgave på dette felt mere alvorligt, end den forrige gjorde. Udenrigspolitikken er trods alt vigtigere end foranstaltninger til bekæmpelse af flyvehavre, eller hvad det nu kan være.

Det socialdemokratiske beslutningsforslag nr. B 19 er ment som en fremstrakt hånd og et tilbud om at få gjort klart, hvor vi står, så vi kan komme videre, og sådan opfattede jeg også udenrigsministerens svar for et øjeblik siden.

Det dagsordensforslag, som jeg i dag kan fremsætte på vegne af Det Konservative Folkeparti, Venstre, Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti og Socialdemokratiet, rummer en praktisk model for, hvordan vi her i Folketinget kan komme videre. Det sikkerhedspolitiske udvalg, der blev nedsat på initiativ af Socialdemokratiet, fortsætter sit arbejde og har nu fået en tidsramme at arbejde ud fra, så vi når nogle resultater og oven i købet får mulighed for at trække på ekspertise fra det særlige sikkerhedspolitiske udvalg, kaldet SNU. Det er en spændende nydannelse og lover godt for det videre samarbejde.

Det er derfor med stor fortrøstning, at vi fremsætter følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til at bidrage aktivt til, at det forbedrede klima på våbenkontrol- og nedrustningsområdet udnyttes

til at opnå konkrete resultater til fremme af international stabilitet og sikkerhed på et lavere rustningsniveau.

Samtidig opfordrer Folketinget det særlige sikkerhedspolitiske udvalg til sammen med regeringen at forstærke sit arbejde med henblik på at afgive beretninger til Folketinget om udvalgte sikkerhedspolitiske emner. De første beretninger skal afgives inden den 1. juli 1989. Til brug for sit arbejde kan udvalget inddrage redegørelser udarbejdet af SNU.

Herefter går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 9).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten.

Connie Hedegaard (KF):

For Det konservative Folkeparti er det om ikke en historisk så i hvert fald en bemærkelsesværdig dag. Hvad vi har håbet på i ganske mange år, ser nu ud til at lykkes, nemlig at Socialdemokratiet erkender, at dagsordensdebatter, hvor enkeltelementer hives ud af den større sammenhæng, ikke nødvendigvis er den mest geniale og gennemtænkte måde for en småstat at føre udenrigs- og sikkerhedspolitik på, i hvert fald ikke hvis målet er at søge og opnå indflydelse.

Det Konservative Folkeparti har været ulykkelig over at se Socialdemokratiet stolt fremhæve sin deltagelse i det alternative sikkerhedspolitiske flertal med partier, der som SF og tidligere også VS har et fundamentalt forskelligt udgangspunkt og fundamentalt forskelligt mål. Derfor er vi glade for, at vi, bl.a. takket være KVR-regeringens dannelse, i dag med en fælles dagsorden forhåbentlig sætter punktum for dagsordenssepoken i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik til fordel for en seriøs debat i det særlige sikkerhedspolitiske udvalg, hvor der også med Socialdemokratiets beslutningsforslag skal tages udgangspunkt i det faktum, at de sikkerhedspolitiske problemstillinger hænger sammen indbyrdes. Derfor giver det ikke mening den ene dag løsrevet at diskutere kortere-rækkende atomraketter for måske den næste at kaste sig over spørgsmålet om konventionel nedrustning og så måske først engang i næste